

Република Србија
ТУЖИЛАШТВО
ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
КТРЗ бр.7/07
01.12.2015. године
Београд
ДК/ИП

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
Одељење за ратне злочине

БЕОГРАД

ВЕЗА: Ваш бр. К-По2 1/2014

На основу чл. 409. ст. 1. ЗКП, делимично мењам, у погледу чињеничног стања оптужницу КТРЗ бр. 7/07 од 28.11.2007. године, прецизирану последњи пут нашим поднеском од 02.09.2014. године, имајући у виду да је услед смрти у међувремену обустављен поступак против оптужених **Љубана Деветака, Драгана Бачића и Александра Николаидиса**, а да је у односу на оптуженог **Милана Радојчића** поступак раздвојен услед његове процесне неспособности.

Сада оптужница у односу на остале оптужене (**Жељка Крњајића, Милана Девчића, Миодрага Димитријевића, Дарка Перића, Радована Влајковића, Радисава Јосиповића, Петронија Стевановића, Зорана Косијера, Јована Димитријевића и Сашу Стојановића**) гласи

ШТО СУ:

Оптужени (опт.):

Жељко Крњајић у својству командира Станице милиције (СМ) Товарник; **Милан Девчић**, као припадник самовласно успостављене локалне цивилно-војне власти, у својству командира Станице милиције (СМ) у Ловасу;

Миодраг Димитријевић, Дарко Перић, Радован Влајковић и Радисав Јосиповић, као припадници Територијалне одбране (ТО) Ваљево, чије су јединице по доласку на подручје Републике Хрватске ушле у састав Друге пролетерске гардијске моторизоване бригаде (2.пгмбр) тадашње Југословенске Народне Армије (ЈНА), и

Петроније Стевановић, Зоран Косијер, Јован Димитријевић и Саша Стојановић, као припадници добровољачке оружане групе, самозване „Душан Силни“, чији припадници су по доласку у Хрватску ушли у састав локалне Територијалне одбране (ТО) и милиције Ловас;

кршећи правила међународног права садржана у чл. 3. IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, члановима 13. ст.1. и 2. у

вези чл. 4. ст. 1. и 2. тач. а), е), х) Допунског протокола о заштити жртава немеђународних (унутрашњих) оружаних сукоба (Протокол II) уз наведену конвенцију, у току октобра и новембра месеца 1991. године, за време унутрашњег оружаног сукоба у СФРЈ, тада међународно признатој држави, између ЈНА и других оружаних група под њеном командом и контролом са једне стране, и са друге, организованих оружаних јединица Збора народне гарде (ЗНГ) и МУП-а Републике Хрватске, тада једне од федералних чланица СФРЈ, у наведено време на подручју и у насељу Ловас у Републици Хрватској, наређивали и извршавали следеће радње, и то:

I

Опт. Жељко Крњајић

Дана 10.10.1991. године, у својству командира СМ Товарник, јединице, која је, заједно са припадницима ТО Товарник и добровољачке оружане групе „Душан Силни“, у саставу снага 2.пгмбр, а по наредби команданта те бригаде Стр.пов.бр. 350-1 од 09.10.1991. године, учествовала у нападу на Ловас,

заједно са припадницима своје оружане групе,

извршио напад на цивилно становништво и поједина цивилна лица хрватске националности у насељу Ловас, који је имао за последицу смрт најмање 7 лица, која нису припадала ни једној војној формацији, нити су учествовала у војним операцијама,

при чему је, непосредно командујући оружаном групом сачињеном од 20-ак припадника милиције Товарник, неколико мештана Ловаса и добровољаца, а која се кретала и контролисала улице Прерадовићеву, Марка Орешковића (сада Вуковарска), Лоле Рибара (сада А. Старчевића), Фрање Рачког и Краља Томислава, пошто се убрзо по уласку у насељени део места могао уверити да у селу, изузев појединачног, нема организованог отпора хрватских оружаних снага - ЗНГ, МУП-а и локалног становништва који би пружали отпор и бранили село,

уместо да успостави чврсту и одлучну команду и онемогући било који вид напада на цивилно становништво и поједине цивиле, што му је била дужност, то није чинио, већ је у појединим ситуацијама,

- наређивао припадницима своје оружане групе да неконтролисано и насумично, без видљивог, одређеног војног циља и оправдања отварају ватру из пешадијског наоружања, бацају бомбе и друге експлозивне направе на поједине куће и исте пале, којом приликом су, или по његовом наређењу или на основу самосталних поступака појединаца, запаљене и оштећене куће више мештана хрватске националности и то: Амалије Мартиновић, Јосипа Краљевића, Ивана Цоњара, Ивице Грчанца и Томислава Балића (у улици - ул. [REDACTED] Вида Кризманића и Јосе Кесера (у ул. [REDACTED] Ивана Оструна и Звонимира Мартиновића (у ул. [REDACTED] те Јосике Ходака (у ул. [REDACTED]

- лично извршио - претио појединим цивилима убиством, гурао их упереном пушком, псовао и називао усташама (оштећени – ошт. Томислав Шелебај, Марица Ходак), а поједине од њих (ошт. Јосип Јовановић) након извођења из куће, тукао на улици ударајући их ногама у пределу стомака,

- није спречио, нити покушао да спречи да се појединци из његове оружане групе крећу без контроле и команде по наведеним, али и неким другим улицама, да улазе у куће

и дворишта и из њих изводе и одводе поједине цивиле, да их туку у његовом присуству (ошт. Мато Ходак), да поједине од њих чак и убијају,

па је овакво његово укупно понашање - чињење и нечињење представљало и објективно и субјективно моралну подршку и охрабрење појединцима који су у неким ситуацијама и без његовог наређења самостално предузимали напред описане радње, иако је био свестан да је тиме давао знатан, одлучујући допринос могућности настајања забрањених последица по имовину и животе цивилних лица, па је на њих пристао, а које су у току ових напада на правцу кретења његове оружане групе и наступиле у виду оштећења и уништења имовине и смртног страдања више цивилиних лица, које су неидентификовани (НН) припадници његове оружане групе приликом извођења и одвођења из дворишта и кућа убијали на разним местима у наведеним улицама, при чему је у два случаја и сам био присутан у непосредној близини када су припадници његове оружане групе убили два цивила (Вид Кризманић, Иван Острун), а чији су сви лешеве по завршетку напада пронађени у појединим улицама, и то: Мирка Гргића (рођ. [REDACTED] године), Данијела Бадањка (рођ. [REDACTED] године) и Цецилије Бадањак (рођ. [REDACTED] године), у ул. Прерадовићевој; Јосипа Пољака (рођ. [REDACTED] године) у ул. Марка Орешковића (сада Вуковарска), Вида Кризманића (рођ. [REDACTED] године) у ул. Фрање Рачког, Ивана Оструна (рођ. [REDACTED] године) у ул. Иве Лоле Рибара и Паве Ђаковића (рођ. [REDACTED] године) затеченог у ул. Краља Томислава, а потом одведеног у ул. Стјепана Радића где је пронађен убијен,

- чиме је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1 КЗЈ, у вези члана 30 КЗЈ.

II

Опт. Милан Девчић

Након 10.10.1991. године, по запоседању Ловаса, заједно са Љубаном Деветаком (раније оптуженим, сада покојним) и Миланом Радојчићем (оптуженим против кога је поступак раздвојен), учествовао у самовласном и фактичком успостављању нове локалне власти цивилно-војног карактера, да би у наредном периоду, током октобра и новембра месеца 1991. године, поменути Љубан Деветак у својству самопроглашеног команданта села и директора Земљорадничке задруге (задруге) са широким војним и цивилним овлашћењима, поменути Милан Радојчић у својству команданта ТО Ловас, те опт. Милан Девчић, у својству командира СМ у Ловасу, наређивали припадницима ТО, милиције и добровољачке оружане групе „Душан Силни“, која је ушла у њихов састав, да предузимају, а у појединим ситуацијама и непосредно, према цивилном становништву хрватске националности, предузимали радње:

1. нечовечног поступања и присиљавања на принудни рад,
2. мучења (тортуре) и повреде телесног интегритета,
3. убиства одређених цивилних лица,

па је тако у периоду од 10. до 18.10.1991. године:

1. а) - након запоседања Ловаса дана 10.10.1991. године и масовног привођења око 100 цивила хрватске националности од стране 60-ак припадника оружане групе састављене од припадника СМ Товарник, ТО Товарник, добровољачке оружане групе „Душан Силни“ и једног броја мештана српске националности из Ловаса, заједничким деловањем са поменутима Љубаном Деветаком и Миланом Радојчићем те уз помоћ припадника наведених оружаних група, од назначеног броја приведених лица, учествовао у задржавању и затварању у импровизоване, нехигијенске и просторно неусловне затворе, најпре у две мале канцеларије изнад механичке радионице задруге око 40-ак њих, мештана

– цивила оштећених и то: Емануела, Марка, Берислава и Ивице Филића, Јосипа Јовановића, Андрије и Луке Балића, Николе и Петра Бадањка, Зорана, Ђуре, Алојзе и Антона Кризманића, Златка Краљевића, Флоријана и Ивице Пољака, Павла, Иве и Томислава Антоловића, Ивице Ђаковића, Анта Марића, Јакова Пеулића, Сенише Костелника, Павла Шимуновића, Мате Батаковића, Дарка и Жељка Павлића, Мате Мађаревића, Ивана Видића, Стипе Долачког, Андрије Девчића, Марка Дамјановића, Фрање Панце, и др., од којих је наредних дана већи број наведених лица пуштен по њиховом наређењу, с тим да уз оружану пратњу морају обављати пољске и друге радове и сакупљати лешеве по селу, док су преосталих 11 цивилних лица, припадници оружане групе „Душан Силни“ пребацили по њиховом наређењу у просторно и хигијенски такође потпуно неуслован простор ограђен жицом – подрум и двориште Месне заједнице (МЗ), где се налазило седиште – канцеларије ТО, чији су припадници чували и обезбеђивали приведенe и затворене: Ивицу Видића, Ђуру, Зорана и Алојза Кризманића, Стипу Долачког, Дарка и Жељка Павлића, Андрију Девчића, Марка Дамјановића званог „Босанац“, Фрању Панцу и Јосипа Јовановића, с тим да су накнадно у тај простор МЗ, припадници наведене оружане групе привели и затворили, такође по њиховом наређењу, Ђуру Антоловића, Стјепана Лукетића и [REDACTED] Марију Фишер (када је дошла да га посети), а 18.10.1991. године и Петра Лукетића и [REDACTED] Анту и Ђуку, који су сви најкасније до 18.10.1991. године убијени, изузев Ђуре Антоловића који је стицајем срећних околности преживео;

1. б) – у истом периоду као под тачком а), заједно са поменутиМ Миланом Радојчићем, наређивао примену понижавајућих и дискриминаторских мера у виду обавезе цивила – мештана хрватске националности да своје куће обележе белим тканинама, а око руку носе беле траке;

а што је све напред наведено за последицу имало наношење тешких душевних патњи и озбиљан наслатај на људско достојанство оштећених цивилних лица.

2. Током октобра месеца 1991. године, заједно са поменутиМ Лубаном Деветакoм и Миланом Радојчићем, приликом саслушавања приведених и затворених цивилних лица, према истима примењивао физичко и психичко насиље (тортуру) и повређивао њихов телесни интегритет, наносећи им тиме тешке душевне и телесне патње и повреде, у неким случајевима непосредним извршењем или су то вршили (по њиховом наређењу или уз њихову сагласност или прећутно одобравање) поједини припадници наведених оружаних група, све то из дискриминаторских разлога – националне припадности, а у сврху изнуђивања информација од оштећених о наводном поседовању оружја, ноћним оружаним провокацијама, или о припадности чланова њихове родбине оружаним формацијама противне стране, или о чланству у политичкој странци, Хрватској демократској странци (ХДЗ), те је опт. Милан Девчић –

у просторијама СМ:

а) – оштећеног (ошт.) Петра Вулету, ударао ногама и рукама у пределу ребара, псовао му мајку и питао га да ли је члан ХДЗ-а, а на крају му претио речима: „Ово није готово, још ће са тобом разговарати Деветак“,

б) – ошт. Марка Грчанца, ударао гуменом палицом по глави, псовао му мајку усташку, а потом га терао да лиже своју крв са стола,

в) – ошт. Ђури Филићу, псовао мајку усташку, питао га где су му зетови и за кога је гласао, за које време је НН наоружани стражар ударао ошт. кундаком и ногама, измицао му столицу када је хтео да седне, а приликом одвођења из те просторије наставио да га удара,

у просторијама задруге

г) – претио ошт. Антону Кризманићу (кога је претходно злостављао поменути Радојчић) да ће га убити, којом приликом је и поменути Деветак претио ошт. да ће му побити породицу;

заједно са поменутиМ Миланом Радојчићем

д) - наизменично и у више наврата, психички и физички, злостављали ошт. Ђуру Антоловића, тако што су са оружаним пратиоцима долазили у претрес његове куће, па је у једном наврату, приликом доласка Радојчића са оружаном пратњом и уз његово прећутно одобравање, ошт. био претучен (од стране тих пратилаца) у присуству [REDACTED] а потом одведен у СМ, где га је опт. Милан Девчић металним боксером ударио у пределу вилице, од ког ударца је пао, при чему је и крварио, а када је кренуо да устане неко од НН пратилаца га је ударио шипком, а потом су га спровели у затвор – подрум МЗ, одакле је у више наврата довођен у канцеларију Радојчића, где су га он и опт. Девчић испитивали о његовом чланству у ХДЗ и осталим члановима те странке, па када није одговорио на неко од постављених питања, Радојчић је позвао „Петронија“ (опт. Петроније Стевановић) да му помогне, а када је овај одмах почео да ошт. убада ножем у леву бутину, Радојчић му је рекао: „Нисам ти казао да га овде убијеш, води га на неко друго место, па га тамо убиј“, а затим је опт. Девчић наставио да га испитује, да би после извесног времена позвао НН стражара да га одведе, након чега га је преузео опт. Стевановић са још двојицом припадника ТО, ставили га у ауто, одвели до његове куће и убацили у подрум, а затим покушали и да га убију, тако што су за њим у подрум убацили две бомбе, али је ошт. стицајем срећних околности преживео,

што је све напред наведено имало за последицу намерно наношење тешког бола, тешке физичке и душевне патње и повреде телесног интегритета оштећених цивилних лица.

3. Дана 18.10.1991. године, заједно са поменутиМ Љубаном Деветаком испитивао Стипу Долачког и [REDACTED] Жељка и Дарка Павлића, већ видно претучене и повређене, а потом су их испред куће Боре Кесера, где је била команда, предали опт. Петронију Стевановићу да буду лишени живота, која лица су потом и убијена од стране појединих НН припадника наведене оружане групе „Душан Силни“, а лешеве убијених су пронађени и то: Дарка Павлића (рођеног [REDACTED] год.) и Жељка Павлића (рођеног [REDACTED] год.) у гаражи Иве Мађаревића (ул. [REDACTED] а Стипе Долачког (рођеног [REDACTED] год.) у капелици на гробљу у Ловасу.

III

Оптужени (опт.):

**Миодраг Димитријевић, Дарко Перић, Радован Влајковић, Радисав Јосиповић,
Јован Димитријевић, Саша Стојановић и Зоран Косијер**

1. Опт. Миодраг Димитријевић, тада активно војно лице у чину потпуковника, а у својству помоћника Начелника штаба за оперативно-наставне и обавештајне послове

Четврте (4.) оперативне зоне ТО Ваљево, са задатком координације заједничких дејстава између јединица 4. оперативне зоне и 2. пгмбр ЈНА на простору Републике Хрватске и као највиши по чину и рангу војни старешина, у Ловасу, заједно са поменутим Љубаном Деветаком, тада у својству фактичког команданта села, након заједничких састанака одржаних у приватној кући Боре Кесера – команди села, заједно одлучили, а потом припадницима оружане групе „Душан Силни“ из састава ТО Ловас и припадницима оружане јединице из састава ТО Ваљево, наредили да се према цивилном становништву врше:

- нечовечна (окрутна) поступања,

на начин што су и то:

а) дана 17.10.1991. године, у преподневним часовима, заједнички учествовали у доношењу писменог наређења и његовом јавном уличном објављивању о обавези окупљања свих мушкараца старости од 18 до 65 година испред зграде задруге, како би се наводно утврдило да ли неки од њих или од оних који су остали у селу, учествују у ноћним оружаним провокацијама, које наређење је поменути Деветак реализовао, тако што га је са својим потписом проследио једном мештанину (Томислав Шелебај), који је крећући се улицама уз добошарење гласно саопштавао грађанима наведено наређење, а када је око 70 мештана поступило по истом и сакупило се испред задруге, припадници оружане групе „Душан Силни“ и неколико припадника противдиверзантске чете из ТО Ваљево су их претресли и увели у ограђано двориште задруге, потом пописали и поједине од њих, у кухињи физички злостављали, наредивши им да сву ноћ морају непомично седети на дрвеним клупама, при чему је испред њих на узвишеном трему био постављен пушкомитраљез, а око њих наоружани стражари из наведених оружаних група, да би,

б) истога дана – 17.10.1991. год. у послеподневним часовима, опт. Миодраг Димитријевић заједно са поменутим Деветаком донео одлуку да наредног дана – 18.10.1991. год, крене у извиђање и претрес терена комбинована оружана група, састављена од припадника противдиверзантске чете, при противдиверзантском одреду (ПДО), из састава ТО Ваљево, оружане групе „Душан Силни“ и два мештанина као водича, те да се при извршењу тог задатка поведу и користе претходну ноћ, противзаконито затворени и задржани мештани – цивили, као обезбеђење од евентуалних напада хрватских оружаних снага и њихових минских поља („живи штит“), мада су знали да је неке од локација неколико дана раније минирала инжињеријска јединица из састава 2. пгмбр, те је потом опт. Миодраг Димитријевић наредио опт. Дарку Перићу, команданту ПДО ТО Ваљево да припадници противдиверзантске чете из састава његовог одреда (који су тог дана пристигли у Ловас), изврше задатак у садејству са припадницима оружане групе „Душан Силни“, док је Деветак то исто наредио неколицини припадника оружане групе „Душан Силни“ и двојици мештана - припадника ТО Ловас, које је одредио да буду водичи, иако су били свесни незаконитости и недопуштености таквог наређења и извесних последица његовог извршења по оштећена цивилна лица у виду наносења тешких душевних и телесних патњи које су и хтели, али и могућих додатних последица по исте оштећене у виду повреда њиховог телесног интегритета и довођења у опасност њихових живота, па су и на такве последице пристали.

2. Опт. Дарко Перић, као резервни капетан I класе, у својству команданта ПДО ТО Ваљево, наредио:

- нечовечно поступање,

према цивилном становништву Ловаса, тако што је претходно, по наређењу опт. Миодрага Димитријевића дошао из Чаковца у Ловас дана 17.10.1991. год. (у послеподневним часовима) са противдиверзантском четом из састава његовог одреда и истог дана био присутан на састанку код опт. Миодрага Димитријевића и поменутог Љубана Деветака, где му је опт. Миодраг Димитријевић издао наведено наређење да се цивилно становништво користи као обезбеђење од евентуалних борбених дејстава хрватских оружаних снага и њихових минских поља („живи штит“) у претресу терена, на начин као што је то напред описано у тачки III - 1б, па иако је био свестан незаконитости и недопуштености издатог наређења и извесних последица извршења таквог наређења по оштећене у виду наношења тешких душевних и телесних патњи које је и хтео, али и могућих додатних последица по оштећене у виду повреда њиховог телесног интегритета и довођења у опасност њихових живота и на њих пристао, након чега је добијено наређење, сада као своје, издао својим потчињеним старешинама, поручницима опт.Радовану Влајковићу и опт.Радисаву Јосиповићу, а када су они и присутни војници изразили своје негодовање и неслагање, одлучно је поновио наредбу која се мора извршити.

3. Опт. Радован Влајковић, као резервни поручник, у својству командира противдиверзантске чете, опт. Радисав Јосиповић, такође резервни поручник, у својству командира I вода исте чете из састава ПДО ТО Ваљево, а опт.Јован Димитријевић, опт. Саша Стојановић, Драган Бачић (раније оптужени, сада покојни) и опт. Зоран Косијер, као припадници добровољачке оружане групе „Душан Силни“, у саставу ТО Ловас, дана 18.10.1991. год. у преподневним часовима у Ловасу, према цивилном становништву хрватске националности предузимали радње:

— - нечовечног поступања, и наношења великих душевних и физичких патњи,

на начин што су и то:

Опт. Радован Влајковић и опт. Радисав Јосиповић приступајући реализацији добијеног наређења да се цивилно становништво води као „живи штит“ у акцију претреса терена, иако су били свесни незаконитости и недопуштености самог наређења и извесних последица његовог извршења по оштећене у виду тешких душевних и телесних патњи, које су и хтели, али и могућих додатних последица по оштећене у виду повреда њиховог телесног интегритета и довођења у опасност њихових живота, на које су пристали, најпре:

- дошли са око 50-ак војника из састава противдиверзантске чете до дворишта задруге, где су се непосредно уверили да су неки, од око 70-ак претходну ноћ затворених цивила, чак и тешко повређени, а након извођења око 50-ак наведених цивила из дворишта задруге и формирања колоне, придружили су им се, као део оружане пратње и

Опт. Јован Димитријевић, опт. Саша Стојановић, опт. Зоран Косијер, као и Драган Бачић, Мија Вукосављевић и Слободан Хрњачки зв. „Сајдија“ (сада покојни) из састава оружане групе „Душан Силни“, којег чињења и наведених последица су и они такође били свесни, па су на њих пристали, те су

- потом сви оптужени заједно са осталим припадницима њихових оружаних састава и два мештанина као водичима (око њих 50) повели колону од око 50-ак цивила (Маријан Марковић, Томислав Сабљак, Дарко Солаковић, Иван Палијан, Златко Пањик, Славко Кузмић, Иван Сабљак, Мијо Шалај, Иван Краљевић, Петар Бадањак, Златко Божић, Антун Пањик, Марко Видић, Марко Сабљак, Мато Хоџак, Иван Џоњар, Славко Штрангаревић, Јосип Туркаљ, Стјепан Пеулић, Станислав Фрањковић, Иван Мујић, Златко Тома, Љубо Солаковић, Јосип Герстнер, Мато Краљевић, Јосип Сабљак, Емануел Филић, Милко Кесер, Милан Радмиловић и Марко Филић, Милан Џоњар, Владо Бошњакловић, Петар

Палијан, Славко Лукетић, Јосип Антоловић, Драгутин Кризманић, Жељко Сомборац, Андрија Балић, Томислав Шелебај, Петар Вулета, Ђука Радочај, Павле Шимуновић зв. "Риље", Драго Сабљак, Јосип Острун, Антон Кризманић, Антун Лекетић, Јосип Лукетић, Драган Сабљак, Влатко Палијан) ка излазу из села према производном погону фабрике „Борово“, којом приликом се оружана пратња до изласка из села кретала са стране, а цивили између њих, а после у обрнутом поретку, тј. цивили са стране, а оружана пратња у средини, да би

- у току наведеног кретања, НН припадник из оружане пратње убио из ватреног оружја (пушке) Бошка Бођанца, једног од вођених цивила (претходне ноћи и јутра тешко претученог и повређеног у дворишту задруге), који више није могао да се креће, а

- по пристизању до поља детелине, које се налазило са десне стране пута у смеру њиховог кретања, припадници оружане групе „Душан Силни“, приступајући реализацији и другог задатка добијеног од НН налогодавца из састава једне од наведених оружаних група да се цивили искористе не само као „живи штит“, него и за разминирање минског поља на парцели под детелином, који задатак су пристали да изврше, иако су били свесни незаконитости и недопуштености таквог задатка, те следствено томе и извесних последица његовог извршења по оштећене у виду наношења великих душевних и физичких патњи, које су и хтели, али и могућих додатних последица по оштећене у виду повреда њиховог телесног интегритета, па чак и смртог страдања, те пристајући и на такве последице,

- прво, наредили цивилима да са пута скрену у поље детелине које је требало разминирати, а затим држећи се за руке да се најпре крећу по ширини поља, а потом по дужини и да притом ногама разгрћу детелину лево и десно, те да стану када угледају мину, па

- у новонасталој ситуацији, мада свесни незаконитости и недопуштености описаног поступања припадника оружане групе „Душан Силни“ и врло извесног наступања забрањених последица по вођене цивиле у виду наношења великих душевних и физичких патњи, које су и хтели, али и могућих додатних последица по оштећене у виду повреда њиховог телесног интегритета, па чак и смртних исхода, опт. Радован Влајковић и опт. Радисав Јосиповић пристали да са својим војницима учествују у наставку описане акције, иако је она излазила из оквира наређења које су претходно добили, а тиме и на наступање наведених последица,

- тако што су се у току кретања цивила по пољу детелине, сви из оружане пратње кретали иза њих и са стране на (по њима) безбедном одстојању, али када је један од цивила, Иван Краљевић (претходно тешко претучен и повређен), пао преко једне од постављених мина, дошло је до њеног активирања, након чега је у насталој хаотичној ситуацији један број припадника из оружане пратње на беспомоћне цивиле отворио и пушчану паљбу, па је услед оба ова дејства смртно страдало 19 вођених цивила, и то:

1. Маријан Марковић
2. Томислав Сабљак
3. Дарко Солаковић
4. Иван Палијан
5. Златко Пањик
6. Славко Кузмић
7. Иван Сабљак
8. Мијо Шалај
9. Иван Краљевић

10. Петар Бадањак
11. Златко Божић
12. Антун Пањик
13. Марко Видић
14. Марко Сабљак
15. Мато Ходак
16. Иван Цоњар
17. Славко Штрангаревић
18. Јосип Туркаљ
19. Лука Балић

а, 12 њих, је задобило тешке и лаке повреде, и то:

Стјепан Пеулић, Станислав Фрањковић, Иван Мујић, Златко Тома, Љубо Солаковић, Јосип Герстнер, Мато Краљевић, Јосип Сабљак, Емануел Филић, Милко Кесер, Милан Радмиловић и Марко Филић,

- с тим да је опт. Саша Стојановић, у циљу реализације примљеног задатка – разминирања минског поља и након престанка експлозија и пушчане палбе и рањавања и смртог страдања цивила, нечовечно поступао према једном броју цивила који нису били рањени (Ђука Радочај, Томислав Шелебај и Драгутин Кризманић), тако што им је са асфалтног пута и на безбедном растојању, наређивао давањем упутстава на који начин да разминирају и преостале неексплодираних мине, иако су ови цивили за такву врсту радњи били потпуно необучени, свестан да им таквим чињењем наноси тешке душевне патње, а што је очигледно и хтео, али и могућих додатних последица по оштећене у виду повреда њиховог телесног интегритета и смртог страдања, па је пристао и на такве последице, при чему је деактивирано око 15-ак мина, с тим да је приликом изношења рањених цивила из минског поља, ошт. Стјепан Пеулић нагазио на једну од мина и притом задобио телесне повреде.

IV

Опт. Петроније Стевановић

1. У ноћи између 17. и 18.10.1991. године, заједно са Александром Николаидисом (раније оптуженим, сада покојним) и још неколико НН припадника оружане групе „Душан Силни“, умишљајно подстрекнут од стране поменутог Љубана Деветака, да према већем броју цивилних лица предузимају радње нечовечног поступања и наношења повреда телесног интегритета, што су ови и извршили у дворишту задруге, тако што је наведене ноћи у кући Боре Кесера у њиховом присуству, поменути Деветак организовао приказивање аудио-видео снимка са годишњице прославе ХДЗ у Ловасу, говорећи им: „Е сада браћо, видите ко су вам непријатељи“, да би сутрадан ујутру, дана 18.10.1991. године, већина виђених на снимку у присуству Деветака била брутално претучена од стране подстрекаваних и то најпре у кухињи задруге (ошт.Марко Филић, Лука Балић, Берислав Филић), након чега је у дворишту задруге, Деветак прозивањем издвојио око 20-ак цивила, оштећених (Марка, Ивицу и Тому Сабљака, Мату Ходака, Милка Кесера, Петра и Николу Бадањка, Јосипа Туркаља, Ђуку Лукетића, Ивана Мујића, Ивана Цоњара, Марка Видића, Ивана Палијана, Алојза Кризманића, Ивицу Ђаковића, Ивана Краљевића, Бошка Бођанца, Марина Мађаревића, Златка Тому и Ивана Видића), које су потом подстрекавани припадници оружане групе „Душан Силни“ ударили свуда по телу, повређујући им на тај начин телесни интегритет, при чему је опт. Петроније Стевановић убадао ножем већи број цивила, ошт. и то: Ивицу Ђаковића, Бошка Бођанца, Марина Мађаревића, Тому Златка, Ивана Видића и Антона Лукетића, и истом приликом (већ претходно претученом и повређеном) ошт. Јосипу Туркаљу ножем секао дугу косу, што је и објективно и

субјективно представљало нечовечно поступање у виду озбиљног насртаја на људско достојанство, а ошт. Златку Божићу наредио да од преосталих цивила прикупи сав новац и драгоцености и да му их преда, што је овај и учинио, па је описаним радњама ошт. Стевановић наносио наведеним цивилним лицима тешке душевне и физичке патње и повреде;

2. У наведеном периоду, приликом саслушања цивила ошт. Ђуре Антоловића, у просторијама ТО Ловас у кругу МЗ, повређивао његов телесни интегритет, а затим покушао и да га убије, тако што га је ножем убадао у бутину једне ноге, те потом заједно са још двојицом НН припадника ТО Ловас одвео до његове куће, где су га убацили у подрум, у који је затим за њим бацио две бомбе, које су експлодирале, али срећом без последица по његов живот;

3. У исто време, у просторијама ТО Ловас, у МЗ, повређивао телесни интегритет цивила ошт. Ивана Видића, тако што га је приликом саслушања од стране поменутог Милана Радојчића и по његовом позиву, ударао гуменом палицом по леђима.

4. Дана 10.10.1991. године у Ловасу, за време напада на село, у кући породице Радочај, у ул. Млинској, заједно са поменутим Николаидисом, нечовечно поступао према цивилним лицима Љубици Адамовић и Маријани Радочај, у присуству малолетне деце, тако што су им претили да ће их убити и силовати, изазивајући тиме код њих осећај тешке душевне патње и страха,

5. У периоду од 14. до 18.10.1991. године у Ловасу, заједно са припадницима оружане групе „Душан Силни“ („Аждаја“, „Коста“ и др.) учествовао у убиствима најмање 6 цивилних лица, тако што је поступајући по наређењу поменутог Љубана Деветака, поједине од њих преузимао из импровизованог затвора у подруму МЗ (ошт. Петар Лукетић, Ђука Лукетић, Алојз Кризманић и Стипе Долачки) или из зграде СМ (ошт. Марин Балић и Катарина Балић), након чега су путничким возилима одвожени на разне локације, где су лишавани живота од стране НН припадника наведене оружане групе, а чији лешеве су пронађени и то: Петра Лукетића рођеног [REDACTED] године, Ђуке Лукетића рођеног [REDACTED] године, Алојза Кризманића рођеног [REDACTED] године и Стипе Долачког рођеног [REDACTED] године у гаражи Боже Латаса, ул. [REDACTED], а Марина Балића рођеног [REDACTED] године и Катарине Балић рођене [REDACTED] године у центру села, пред кућом Матије Палијана;

- чиме су, сви оптужени под тачкама II-IV ове прецизиране оптужнице, извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142. ст. 1. КЗ СРЈ, у саизвршилаштву, у вези чл. 22. КЗ СРЈ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА
ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Душан Кнежевић

